

Arrest

nr. 193 930 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers dienen op 24 maart 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 25 april 2017 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten, die hiermee instemmen op 26 april 2017 op grond van artikel 18 (1) d van de van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 19 mei 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) voor beide verzoekers tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Het betreft de bestreden beslissingen. Zij houden concreet in dat de bevoegdheid voor de behandeling van de asielaanvraag toekomt aan de Duitse autoriteiten en dat de verzoekers zich hiertoe naar Duitsland dienen te begeven.

De eerste bestreden beslissing, dit is de bijlage 26quater gericht aan de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/~~mevrouw~~, die verklaart te heten.

Naam: G.

Voornaam: A.

Geboortedatum: (...)1991

Geboorteplaats: O. S.

Nationaliteit: Albanië

Die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 24.03.2017 vroeg de betrokkene asiel in België, samen met zijn echtgenote. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn paspoort voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 03.08.2015 en op 24.01.2017 in Duitsland geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Albanië, werd gehoord op 24.03.2017 en verklaarde dat hij Albanië in november 2016 verliet om met de auto via Montenegro, Bosnië, Kroatië en Oostenrijk naar Duitsland te reizen. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 24.01.2017 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat deze afgewezen werd. Hij gaf aan dat hij tot 15.03.2017 in een opvangcentrum in Bonn verbleef alvorens met de bus naar België door te reizen om op 16.03.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 24.03.2017 een asielaanvraag in samen met zijn echtgenote.

Op 25.04.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 26.04.2017 met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. :

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan voor België te kiezen omdat het dicht bij Duitsland ligt. De betrokkene gaf aan graag in België te willen blijven maar geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland. Hij gaf aan dat de opvangstructuur in Duitsland slechter is.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Wel maakte hij gewag van een in Griekenland verblijvende broer en twee in Italië verblijvende ooms.

We wijzen er op dat het hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden

vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten.

De louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soeveriniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door die verantwoordelijke geachte lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van EU- Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijke ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Zoals reeds vermeld, gaf de betrokkene aan de opvangstructuur in Duitsland slechter te vinden maar geen bezwaar te hebben tegen een mogelijk overdracht aan dat land.

We merken op dat de Duitse instanties op 26.04.2017 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang te verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door "European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country report- Germany", up-to-date tot 31.12.2016 , verder AIDA – rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van "de Dublin- Verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (pagina 33)

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor inzake zijn gezondheidstoestand problemen te hebben met zijn pols. We benadrukken evenwel dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 het EU-handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn

gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We wijzen er daarnaast op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan individueel onderzoek en kent, net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/23/EU niet zouden respecteren.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd afgetoetst.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten." Eerste bestreden beslissing

De tweede bestreden beslissing, dit is de bijlage 26quater gericht aan de tweede verzoekster, bevat de volgende motieven:

"Naam: G.

Voornaam: A.

Geboortedatum: (...)1997

Geboorteplaats: K.

Nationaliteit: Albanië

Die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)dvan Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 24.03.2017 vroeg de betrokkene asiel in België, samen met zijn echtgenote. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar paspoort voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 07.11.2016 in Duitsland geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Albanië, werd gehoord op 24.03.2017 en verklaarde dat ze Albanië op 3.11.2016 verliet om met de auto via Monténégro, Servië, en Kroatië naar Duitsland te reizen om er op 4.11.2016 aan te komen. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 07.11.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene gaf aan dat ze er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat deze afgewezen werd. Ze gaf aan dat ze tot 15.03.2017 in een opvangcentrum in Dortmund verbleef alvorens met de bus naar

België door te reizen om op 16.03.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 24.03.2017 een asielaanvraag samen met haar echtgenoot.

Op 25.04.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 26.04.2017 met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan voor België te kiezen omdat het een veilig land is. De betrokkene gaf aan geen redenen te hebben om zich tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland te verzetten. De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben.

Wel maakte ze gewag van een in Italië verblijvende oom en tante, een in Griekenland verblijvende oom en een in Zweden verblijvende oom.

We wijzen er op dat het hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door die verantwoordelijke geachte lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

Zoals reeds vermeld, gaf de betrokkene aan geen redenen te hebben om zich te verzetten tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland.

We merken op dat de Duitse instanties op 26.04.2017 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de

door de wet voorziene bijstand en opvang te verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door "European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report- Germany", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin- Verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (pagina 33).

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor inzake haar gezondheidstoestand last te hebben van draaiingen en hoge bloeddruk. Ze gaf aan dat ze op 22.03.2017 behandeld werd op de spoedafdeling. We benadrukken evenwel dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 het EU-handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring "common health certificate", waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We wijzen er daarnaast op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan individueel onderzoek en kent, net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/23/EU niet zouden respecteren.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd afgetoetst.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Ter motivering van dit verzoekschrift meent verzoeker onderstaande middelen te kunnen invoeren:

Schending VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR :

ZORGVULDIGHEIDSPlicht: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN ARTIKEL 8 VAN HET EVRM.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekers.

Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster is zwanger.

De zwangerschap verloopt echter niet probleemloos. Verzoekster is al verschillende malen opgenomen in een ziekenhuis waaronder op 22.03.2017 op de spoedafdeling.

De huidige situatie is anders dan ten tijde van het verhoor van verzoekster waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

De bestreden beslissingen verplichten verzoekers terug te keren naar Duitsland om aldaar hun asielaanvraag te laten behandelen.

Een verplichte terugkeer zou dan ook een risico inhouden voor de fysieke integriteit van verzoekster, alsmede van haar ongeboren kind.

Een verplichte terugkeer zou daarenboven voor verzoekers hun recht op eerbiediging van zijn privé-, familie-, en gezinsleven schenden in de zin van art. 8 EVRM.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM en art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 en artikel 8 van het EVRM. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekers stellen in hun enig middel dat de verzoekster zwanger is, en dat de zwangerschap niet probleemloos verloopt. Zij zou al verschillende malen zijn opgenomen in een ziekenhuis waaronder op 22 maart 2017 op de spoedafdeling. De huidige situatie is volgens de verzoekers anders dan ten tijde van het verhoor van de verzoekster waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Een verplichte terugkeer naar Duitsland zou volgens de verzoekers een risico inhouden voor de fysieke integriteit van de verzoekster, alsmede van haar ongebooren kind.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat hij te dezen optreedt als annulatierechter. Waar de verzoekers de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek verwijten en zij melding maken van een zwangerschap van de verzoekster, merkt de Raad op dat nergens in het administratief dossier een stuk te vinden is dat wijst op deze beweerde zwangerschap. Uit niets blijkt dat de verzoekers voorafgaand aan de thans bestreden beslissingen aan de diensten van de verweerder zouden hebben gemeld dat de verzoekster zwanger is. Aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548), kunnen de verzoekers de gemachtigde niet verwijten dat hij geen rekening heeft gehouden met een beweerde zwangerschap die slechts voor het eerst wordt gemeld in het voorliggende verzoekschrift niettegenstaande aan de verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissingen uitdrukkelijk werd gevraagd om haar gezondheidstoestand toe te lichten. De verzoekers tonen dan ook niet aan dat de gemachtigde de hem ten tijde van de bestreden beslissingen voorliggende feiten zou hebben miskend of tot een kennelijke onredelijke beoordeling zou zijn gekomen waar hij stelt: *"De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor inzake haar gezondheidstoestand last te hebben van draaiingen en hoge bloeddruk. Ze gaf aan dat ze op 22.03.2017 behandeld werd op de spoedafdeling. We benadrukken evenwel dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 het EU-handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.*

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan

omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring "common health certificate", waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien." Bovendien blijkt uit voormelde motieven reeds dat de gemachtigde bij het opleggen van de Dublinoverdracht aan Duitsland wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de gezondheidstoestand van de verzoekster in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. De verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig concreet gegeven ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

Waar de verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM en stellen dat een terugkeer naar Duitsland een risico inhoudt voor de fysieke integriteit van de verzoekster en haar ongeborn kind, merkt de Raad op dat de verzoekers bij het verzoekschrift geen enkel begin van bewijs voegen van deze beweerd zwangerschap. De Raad dient dan ook vast te stellen dat uit voornoemde elementen blijkt dat de verzoekers de loutere bewering dat de verzoekster zwanger zou zijn en de zwangerschap niet probleemloos verloopt niet concreet aannemelijk maken. De verzoekers verzuimen zodoende om concreet aan te tonen dat hun huidige situatie verschillend zou zijn dan die ten tijde van hun verhoor bij de dienst vreemdelingenzaken. Een loutere bewering volstaat niet. In tegendeel dient een verzoeker die zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM deze schending met concrete gegevens te onderbouwen. Met de beweerd, maar niet aangetoonde, zwangerschap, maakt de verzoekers dan ook niet aannemelijk dat een terugkeer naar Duitsland hun door artikel 3 van het EVRM beschermde rechten zouden schenden.

De Raad stelt overigens vast dat de verzoekers de uitgebreide motieven die beide bestreden beslissingen bevatten omtrent de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM op geen enkele wijze betwisten. Deze motieven blijven dan ook staan.

De verzoekers betogen verder dat een verplichte terugkeer daarenboven hun recht op eerbiediging van hun privé-, familie-, en gezinsleven schenden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Wat het beweerde privéleven betreft stelt de Raad vast dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers pas op 24 maart 2017 een asielaanvraag indienden. Uit geen enkel element blijkt dat de verzoekers zich reeds langere tijd op het Belgische grondgebied zouden bevinden. Bovendien brengen de verzoekers geen enkel concreet element bij waarmee zij enig privéleven in België aannemelijk maken. Een schending van het privéleven van de verzoekers in de zin van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Wat betreft de beweerde schending van het gezins- en familieleven volstaat het op te merken dat zowel de verzoekster als de verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. De verwijderingsmaatregel geldt dus voor het hele gezin, en van een verbreking van de gezinsbanden is dan ook geen sprake. Een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aan de orde. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekers geenszins gewag maken van andere familiale banden die zij in België zouden hebben ontwikkeld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geenszins aangetoond.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verzoekers de overig, uitgebreide motieven van de bestreden beslissingen niet betwisten. Zij blijven dan ook staan.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE